

ta; i c) uns femenins, sense cap de les dues: *Poassa* te. de Quatretonda, *les Poasses* te. La Pobla del Duc.

Ja vaig exposar gran part d'aquest conjunt, en el vol. I, p. 40, combinant-ho amb noms paral·lels de les Illes, al qual remetem també per algun detall que hi he deixat; i amb un trist desideratum, que ai!, ha estat acollit pels erudits valencians com 'vox clamantis in deserto'!

¹1391: els Jurats de Val. escriuen als Consellers de Bna. un fet meravellós: «en la vila de Castelló de Burriana, juheus --- se són batejats; en Morvedre s'és esdevingut un no menor miracle de la crisma ---: que jassia gens no despenguesen en bapisme --- més oy, que per algun bon zel, --- volents batejar un infant de la vila, trobaren la crismera tan seca --- en tant que'l infant <c>al trametre a batejar a Puçob» (doc. p.p.Villanueva, *Vi. Li.* II 18). Sospitem oïdà que el rector de Morvedre trobà que no despeniem prou els padrins jueus, i allò de «botifarra de segó / Corpus Christi de cartró» que conta la rondalla (o crisma prou eixutó!)

PUDA, Púdeu i Púdol, amb derivats (*Pudosa, Pudent* etc.)

La Puda (de Montserrat), gran balneari termal, que pren nom d'una font sulfurosa, uns 5 k. amunt d'Olesa, vora el Llobregat *l'apúda* 1924 (exc. 17). De (FONS) PŪTIDA (>*pud-da*), per la pudor del sofre. Cf. M. Arnús. *Hist. topogràfica y mèdica de La Puda de M.*, Bna., 1863, 230 pp., 4°.

Nom que es repeteix a Banyoles. On sento dir-ne *Font de la Puda* (XLIV, 138, o simplement *La Puda* (XLIV, 136). Però altres en diuen *La Font Pudosa* (ib. 137) especialment quan es parla del veïnat que s'hi ha fet (Reig Vilardell, *Monogr. de Cat.* II, 57), són 4 o 5 cases (Casac. 1920, a Serinyà).

PUTIDA ha donat altres NLL, de sentit paral·lel i de caràcter semblant, però sense la síncope de la vocal interna. *Aigua-púdia*, al Pallars, prop de Gerri de la Sal. Un paratge *Vilapúdua* a Castelltallat (Bages), d'on era un Guillelmus de *Villaputea* en doc. de 1336, on hi ha hagut evolució assimiladora *ú-e-a* > *-ú-u-a*.

Del masculí PUTIDUS (o el seu pl.): *púdeu*, adés contret en *pudo* adés consonantitzat en *púdol*. Torrent dels *Cocons Pudos*, en els Ports de Tortosa, a. 1326, una enumeració de NLL, a la sentència sobre els límits del poble de *Carles* (l'antic nom d'*Alfara*, que ens comunica Curto, arxiver Mun. de la ciutat). En el Baix Llobregat «domo Petri Bernardi de *Púdob* a. 1113 (*Cat.* St. Cugat III, 24). Probt. és el mateix lloc que s'anomena amb una forma derivada *Pudolent*, del ll. PŪTULENTUS, parlant del castell de Cervelló, a. 904, com «de honore Ste. Crucis eccl. Silvestri --- Roca Alba, a part Occid. monte q. dicunt

Pudulento» (*Cart.* id. I, p. 4).

Amb derivats sinònims: Cala *Pudent*, a la costa menorquina de Fornells (XLIV, 35.8) o Mercadal (29.16, Masc. 3D9). *La Font Pudenta* Tibi (xxxv, 139.4).

CPT. A la costa del Cap de Creus, prop de Cadaqués, Josep Pla en la seva *Guia* registra *Pudaia* i el diminutiu *Pudeionc* (aquest crec que és un escull d'aquell lloc, contigu a l'O.), jo hi vaig oir æ *pudajón* i m'hi donaren *Sa Podoia*, en un escrit (per tant ja no responc d'aquesta ó). *Pudall* s'ha usat com equivalent vulgar d'home miserió que s'atipa d'all, crec argot barceloní. Pere Coromines, cita *La Casa dels Pudalls* (en *A Recés dels Tamarius*) < *put d'all*; aquest *Pudaia* sembla una variant al·ludint a pescadors pobres o a la fetor dels residus de peixets i algues; on resulta de la pron. arcaica de la -n, conservada en mots de la costa Brava, a Cadaqués i altres gironesos (*Lleures*C. p. 30). Altres descendents de PUTIDUS en el *DECat.* s.v. *Púdol*. i per al tractament de -IDUS s.v. *net* i *sutze*, per a -oi, *Lleures* 201.

Púdeu, Pudosa, Púdol, V. Puda

25 LES PUELLES

Nom que en part és d'origen evident i d'història clara. On es tracta del nom d'un monestir de monges: a les quals es va aplicar el sobrenom llatí de *puellas* 'donzelles, joves monges' (sovint *virgines moniales* en baix llatí). El cas més conegut és de l'antic cenobi barceloní de Sant Pere de *LES PUELLES*, vora l'angle NNO. del recinte emmurallat de la Barcelona vella (després Ronda de Sant Pere i monument als defensors de 1714).

MENCIONS ANT. 991: «coenobium Stus. Petrus *Puellarum* non longe ad moenia civitatis Barchinonae», i altres cites del seu alou i la seva abadessa, en *Cat. Car.* (II, 72.36, 13.5, 198, 458, i pp. IX i XX); 1002: «Sti. Petri Barch. *Puellarum* cenobii» (*Cart. S. Cu.* II, p. 12); 1150: «cenobii Sti. Petri *Puellarum*» (MiretS. *BABL* I, 132).

És versemblant que una institució semblant, d'història poc coneguda, vagi ja existir, altre temps, en el llogaret de *Les Puelles*, entre Urgell i el Segre mitjà, uns 4 k. NE. d'Agramunt, agre. al mun. de Donzell; i que sigui la causant del seu nom, almenys en part. Com que és lloc obscur, i molt poc documentat històricament, no es pot arribar a conclusions prou segures sobre el seu origen. En poso, sota reserva, les que trobo versemblants, a desgrat de llur caràcter en part hipotètic o discutible. L'existència d'un antic monestir en aquest lloc la deduïm del seu nom, sense docs. antics de forma clara; de les de sentit clar no és segur de cap, que es refereixi a aquest lloc; i les dades medievals, que hi són clarament aplica-